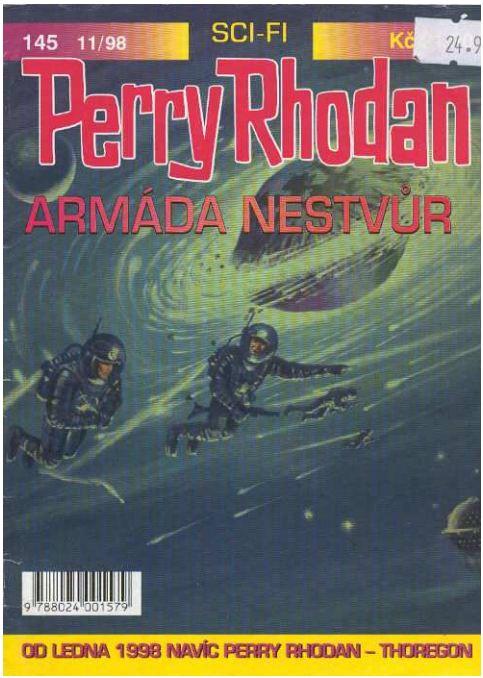

CLARK DARLTON

Armáda nestvůr

Knihovnička Perry Rhodan 145 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Relativně velká vzdálenost od slunce vyvolala kdysi dávno v astronomech názor, že Pluto musí byt mimořádně temnou planetou.

Pluto však bylo ve skutečnosti světlé, pokryté sněhem a zledovatělou atmosférou, jenom z poloviny velké jako Země a v podstatě velmi osamělým místem.

To platilo ještě i dnes, v dubnu roku 2114. Pluto představovalo zadní výspu Sluneční soustavy a samotná Země odtud vypadala jen jako rozmazaná skvrna v teleskopu.

Osamělost Udí na Plutu vsak už nebyla tak vážná jako před stoletími. Přistávaly tu lodě ze všech končin Galaxie a práce bylo více než dost.

Jeden rok na Plutu trval téměř dvě stě osmačtyřicet pozemských let, ale nikdo na to nemyslel. Platil tu čas jako na Zemi a den měl čtyřiadvacet hodin. Aby tu lidé mohli přežít, vládly zde zvyklosti jako na Zemi - nejenom s ohledem na čas. V mohutných podzemních zařízeních i tak zvolna vznikala samostatná civilizace.

Pro Sluneční říši byla stanice na Plutu životně důležitá. Pla-

neta kroužila ve velké vzdálenosti kolem Slunce, takže by si jí případný útočník sotva všiml. Pravděpodobně pouze v případě, že by byl přepaden ze zálohy.

Druhou důležitou funkci Pluta plnily pozorovací centrály. Na nejvzdálenější planetě byla umístěna zaměřovači zařízení, s jejichž pomocí mohly být velice přesně registrovány a zjištěny cizí kosmické lodě. Ve Sluneční soustavě byly umístěny ještě i jiné podobné stanice, ale Pluto platilo za největší svého druhu. . .

Celé prostranstvo obřího kosmodromu bylo přikryto průhledným energetickým ochranným zvonem, který zároveň plnil funkci jakéhosi skleníku, který zaručoval celkem slušné podmínky pro život lidí. Pod zvonem už nebyl sníh, nýbrž Jen holá skála.

Na kosmodromu stálo několik těžkých křižníků a menších jednotek flotily, stále připravených do akce. Lodě mohly během několika vteřin odstartovat a vrhnout se proti případnému nepříteli.

Bylo velkou výjimkou, jestliže stanice na Plutu dostala vzácnou návštěvu. Muži zde plnili svou povinnost, těšili se na dovolenou na Zemi a užívali si mnoha radostí, které jim nabízela zdejší centrála zábavy. Už několik dní vsak na všech služebnách a u všech velitelských pracovníků vládla neobvyklá nervozita a napětí.

Na Plutu totiž setrvával Administrátor Perry Rhodan a Čekal na přílet své vlajkové lodi. Nikdo nevěděl, kde THEO-DER1CH v současné době byl, ale říkalo se, .že je podrobován řádné generálce. Stejně málo se vědělo o důvodech, proč Rhodan Čeká zrovna na Plutu.

Ani admirál Marco Rabelli, velitel Pluta, to nevěděl. Udělal tu chybu, že se zeptal zrovna Rhodanova zástupce Regi-

nalda Bulla. Odpověď dopadla tak. Že Rabelli nakonec nevěděl už vůbec nic a jenom bezradně krčil rameny.

„Nemám tušení," zabručel s nevolí, když se ho Šéf spojové centrály Frank zeptal,, co tedy Rhodan na Plutu dělá. „Člověk se od nich nic nedozví. Rhodan na každý pád čeká na. THEODERICH, to je jasné. Ale proč na Plutu? A proč tak dlouhou dobu? No, není naším úkolem pátrat po Rhodanových úmyslech. Až to bude považovat za správné, sám nám to poví." . .

Stáli na okraji kosmodromu. Zářivá světla svítila do nebe a plašila noc. .

„Přesto - musíme si přiznat, zeje to neobvyklé," trval na svém plukovník.

„Moment," zabručel Rabelli a zvedl ruku s náramkovou vysílačkou.

„Copak je?"

,,Spojová centrála, pane. Jedna bojová loď imperiální třídy žádá o povolení k přistání."

„Důvod?" .

„Velitelem je commodore Claudrin, pane..."

„THEODERICH!" překvapeně vykřikl Rabelli.„Kdo by neznal Claudrina! Rychle, dejte jim to povolení, chlape! Pospěšte si!"

Plukovník Frank kroutil hlavou.

„Proč tak nervózně? Spojař přece -za nic nemůže. Konal jen svou povinnost." .

Rabelli mávl rukou.

„Už by měl vědět, že THEODERICH jako jediná loď flotily nepotřebuje žádné povolení k přistání. Claudrin o něj požádal jen ze zdvořilosti."

„ Takže se už brzy dozvíme víc, admirále. Šéf musí s bar-

vou ven. Ale ani bych se nedivil, kdyby THEODERICH ještě dnes vzlétl a opustil nás."

„Poletí bůhvíkam..."

Znovu zabzučela náramková vysílačka.

„Ano, copak je?"

„Pane, máte se okamžitě hlásit Administrátorovi. Bude se konat porada k, situaci."

„Už běžím!," zvolal Rabelli, až to s plukovníkem trhlo. „Takže, plukovníku? Co jsem vám říkal? Šéf bude muset přiznat barvu!"

.

„Ale to jsem přece řekl já," skromně namítl Frank.

Ovsem admirál Rabelli byl příliš rozrušen, než aby dbal na drobné rozdíly. Kývl na Franka a odcházel.

* * *

Perry Rhodan se opřel o stůl a mírně se předklonil, aby se mohl přítomným lépe podívat do očí. Mírně se přitom usmíval.

.

„Já vím, já vím," bránil se námitce jednoho z mutantů. „Je to vždycky tak, že vědci předkládají argumenty, které mají poukázat na nedostatky a chyby v kalkulacích. To je jasné. Sice jsme objasnili tajemství Posbiů a jejich původu, ale tím jsme ještě pořád nezažehnali nebezpečí. Ještě stále nevíme, jak na roboty zapůsobí zničení takzvaného nenávistného propojení. Pokud Plazma získá nadvládu nad všemi roboty, nemáme se čeho obávat. Jenže obyvatelé planety Mechanica měli v oblibě nejrůznější překvapení. Ne vždy příjemná překvapení/',

„Ale co svět sta sluncí...," namítl Bully. „Copak jsme tam nevstoupili do centrály Posbiů a nezničili to zatracený pro

pojení? Co se nám může stát? Plazma je nám přátelsky nakloněná..."

Rhodan přikývl.

„Možná, že máš pravdu. Možná, že jednoho dne skutečně navštívíme mateřskou planetu Plazmy v mlhovině Androme-dy..."

Vedle Bullyho povstal robotik Van Moders.

„Musím naléhavě varovat, abychom nepřeceňovali možnosti Plazmy. Jistě, s naší pomocí získala předpoklady, aby ovládla armádu robotů, o jejíž velení by se jinak musela pořád prát s centrálním počítačem, ale proč se nám dosud nehlásí? Obávám se, že jsme na něco zapomněli."

„Anebo plazmatický mozek na něco zapomněl," klidně odpověděl Rhodan. „Musíme vyčkat. Každopádně, Van Moder-si, jsem vám vděčný za nápad, abychom vyhledali planetu Barkonidanů. Pokud někde někdo v Galaxii vůbec něco ví o zapomenuté minulosti, pak jsou to Barkonidané na své putující planetě. Od nich bychom měli získat informace, které tak naléhavě hledáme - a potřebujeme."

Pozemští i arkonidanští vědci přitakávali. Měli doprovodit expedici. Vědci z Akonu nebyli přizváni. Tito předchůdci Arkonidanu a obyvatelé Modré'soustavy nebyli spolehlivými '-spojenci, jak sami a často nejlépe prokazovali.

„UŽ přichází pan admirál," zapištěl hlásek v pozadí. „Jeho myšlenky jsou pěkně zmatený, je hrozně zvědavej a rád by věděl, co se to vlastně děje. Já bych ho nechal chvíli smažit ve vlastní šťávě."

Rhodan se podíval ke dveřím.

„Admirál je velmi důležitou osobou, Gucky," pokáral myšoba. „Samozřejmě, že je zvědavý. Není to telepat jako třeba ty, aby si přečetl naše myšlenky."

O chvíli později už Rhodan třásl admirálovi rukou a vysvětloval: „Pozvali jsme vás, abychom vás už konečně informovati o jistých věcech. Prosím, posaďte se, admirále."

Ital vsak zůstal stát.

„Odpusťte, pane, ale THEODERICH žádal o povolení k přistání a právě dosedá."

Oči přítomných bezděčně sklouzly k monitorům. Rhodan svraštil čelo.

„Jsou tu dřív, než jsme čekali. Výborně, admirále. Byl nejvyšší čas, abych vás povolal." Počkal až si Rabelli sedne, a pak pokračoval: „Poletíme k planetě Poutník. Proto jsme nechali THEODERICHA vybavit a zkontrolovat. Poutník je sice naším prvním cílem, ale pravděpodobně nezůstane posledním. Chceme vědět, jak nyní zareagují Posbiové, ale abychom to zjistili, potřebujeme s nimi navázat kontakt. Najdeme je v propasti mezi galaxiemi. Možná, že je budeme muset hledat, ale možná, že nám o nich něco poví Neznámý z Poutníka. Naše návštěva jeho planety bude také spojena s oživující buněčnou sprchou pro mutantky Toufryovou a Išimatsu."

Admirál Rabelli pozorně naslouchal. Tvářil se trochu zklamaně. Letět na planetu Poutník? No, dobrá... Jenže čekal něco jiného. Proto tolik cavyků a tajností?

Netušil však ještě, co věděli ostatní.

Rhodan mluvil dál. „THEODERICH je dnes jedinou lodí, která se může odvážit letu do mezigalaktického prostoru. Sice by už mohl letět až k mlhovině Andromedy, ale zatím není důvod. Uvidíme, co zjistíme na Poutníku,

Ano, brzy se odvážíme letu k Andromedě. Pozice Poutníka je nám známa, naše počítače ji propocený. Nákladní prostory THEODERICHA jsou naplněny náhradními díly pro

všechny případy. Na palubě THEODERICHA se nacházejí dvě hypervysílačky, nejmodernější energetické zbraně, dezintegrátory, zásoby na mnoho let... Pánové, dost řečí. Myslím, že už zítra bychom mohli letět."

Admirál Rabelli se zatvářil zklamaně. Pravděpodobně počítal se senzačnějšími akcemi. Rhodan si toho všiml a usmál se. Gucky tedy měl zase jednou pravdu. Řekl: „Ještě něco, co platí hlavně pro základnu na Plutu. Vrchní velení Země bylo už odpovídajícím způsobem informováno a informace byly sděleny. Imperátor Arkonu Atlan převzal do mého návratu velení nad spojenou flotilou.

Považovali jsme toto opatření za nutné, protože můžeme každou chvíli počítat s novým útokem Laurinů. Přestože pro nás tyto neviditelné bytosti už neznamenají tak velké nebezpečí jako dříve, neboť je díky antiflexovým brýlím už vidíme, přece jen je nesmíme podceňovat.

Pluto má nyní důležitý úkol: zdejší posádka se musí mít neustále na pozoru, aby se Laurinové v žádném případě nedostali do naší soustavy. Stanice na Plutu proto dostane posily. Laarinové už znají pozici Země. To by bylo všechno, admirále. Na vašich bedrech nyní leží veškerá zodpovědnost. Vím, že se na vás mohu spolehnout."

Admirál Rabelli chtěl právě něco namítnout, když Gucky nečekaně zvolal: „THEODERICH - právě přistává!"

„Za dvacet hodin odletíme," řekl Rhodan a znovu se obrátil na admirála Rabelliho: „Postarejte se, aby všichni velící důstojníci byli přesně za dvě hodiny k dispozi-

Pluto se během vteřin ztratilo v hlubinách vesmíru.

Podle propočtů palubního počítače THEODERICHA se Poutník nacházel přesné ve směru letu k hvězdokupě M13. To bylo vyslovené výhodné, protože Rhodan měl beztak v úmyslu před opuštěním Mléčné dráhy ještě jednou navázat spojem s Allanem.

Kupodivu tentokrát nenastaly žádné potíže. Poutníka našli hned napoprvé.

Umělá planeta opisovala eliptickou křivku napříč Mléčnou dráhou. Rhodan byl zvědav, zda Neznámý tentokrát zaujme některou ze svých podob, například koule, která se vznáší ve stavu beztíže, anebo jestli tuto energetickou, neviditelnou Všebytost opět jenom uslyší ve svých hlavách. Nebo zase uvidí dva Guckye, kteří se hádají?

Neznámý měl velký smysl pro humor, i když někdy poněkud drsný.

Poutník byl skryt pod časovým Štítem a tím pádem pro lidské oko neviditelný. Zaměřovači přístroje si s ním však už věděly rady. THEODERICH zastavil let a ustrnul v prostoru.

Neznámý se nehlásil.

Při návštěvách Poutníka často docházelo k nejrůznějším překvapením. Nesmrtelná bytost jako by se nudila, tak to aspoň někdy Rhodanovi připadalo. Ovšem na druhou stranu -Neznámý přece,ovládal běh času, jak by se tedy mohl nudit?

Ve velínu byli kromě Jefeho Claudrina a Rhodana ještě také Van Moders a několik důstojníků. Gucky jako obvykle dřepěl v koutě na pohovce, tentokrát společně s oběma telepatkami, a vyčkávali, co bude.

Nesmrtelný se nehlásil. Rhodan pokrčil rameny a sestupoval s lodí blíže k Poutníkovi. Každou chvíli museli prolomit časový štít.

„Vzdálenost šedesáti kilometrů," odečítal Claudrin, Jeho jindy dunivý hlas zněl nyní tlumeně.

„Máme dál klesat?" " .

„Musíme jít níž, jako bychom chtěli přistát. Poutník se musí každou chvílí ukázat. Kdyby Nesmrtelný chtěl, už dávno by s,námi navázal spojem. Nemyslím, že by neměl čas, protože ho ovládá."

Bully přistoupil ke Claudrinovi a soustředěně se zahleděl na, centrální monitor. Kroutil hlavou. . . A pak se to stalo.

Ze vteřiny na vteřinu se obraz změnil.

Temnota ustoupila světlu. Šikmo od THEODERICHAse vznášelo atomové slunce a dávalo umělé krajině pod sebou teplo a světlo. Dole se vlnila známá snová krajina Poutníka. Vypadala jako ztracený ráj. Vsávši ji Neznámý také stvořil podle svého.

THEODERÍCH se snášel stále níž a níž.

Na volném prostranství, přesně v místech, kde Pozemšťané obvykle přistávali, stála osamělá postavička.

„To je přece Homunkulus, sluha Nesmrtelného!"

Rhodan přikývl.'

„Je to robot Homunkulus. Jsem docela rád, že na nás čeká právě on. Neznámý nám mohl připravit taky uvítací delegaci kanibalů, anebo něco podobně žertovného."

Commodore Claudrin nic nenamítal, protože byl zaměstnán přistávacím manévrem. •

Když se o deset minut později Rhodan, Bully, Van Moders a obě mutantky snášeli dolů z výstupu lodi v antigravovém poli, Homunkulus pořád ještě stál na stejném místě před tajuplnými objekty Nesmrtelného a trpělivě čekal na návštěvníky.,

Bylo zvláštní, že tentokrát chybějí obvyklé žertíky. **Že** by Nesmrtelný neměl náladu na zábavu?

Rhodan vykročil v čele ostatních.

Robot Homunkulus vypadal jako člověk. Na Sobě měl pestrobarevnou kombinézu. Tvářil se bezvýrazně. Paže mu'visely u těla. Když k němu Rhodan došel, robot neobvykle měkce řekl: „Vítej na Poutníku, Perry Rhodane! Přivádíš dva své přátele do buněčné sprchy?"

„Ano, jsou to dvě ženy," odpověděl Rhodan. Nebyl nijak zaskočen, že to Homunkulus ví. „Díky za přivítání, Homunkule. Bohužel jsme se ti nemohli ohlásit, protože nemáme spojení s tvým pánem."

Tohle byla skrytá otázka.

Homunkulus ji ihned zodpověděl.

„Můj pán nedlí na Poutníku, Perry Rhodane."

Nyní byl Rhodan přece jen překvapen. Rychle si vyměnil pohled s Bullym, který mezitím přispěchal. Van Moders se zájmem sledoval mohutná zařízení buněčné sprchy a zdálo se, jako by se ptal, kdo ji asi tak vybudoval.

„On tady není?" zeptal se Rhodan. „No dobrá, promluvíme si o tom později. Můžeš se nyní postarat, aby tyhle dvě ženy dostaly buněčnou sprchu?"

„Proto jsem tady," zněla jednoznačná odpověď. Obrátil se na obě mutantky, mírně se uklonil a zdvořile řekl; „Mohu obě dámy požádat, aby mne následovaly? Vše je připraveno." Znovu se otočil k Rhodanovi. „Jako obvykle to bude trvat několik hodin. Nikdo nebude mít nic proti tomu, pane, když se trochu protáhnete."

Pak Homunkulus strnule vykročil k halám, vzal Iši a Betty s sebou a za okamžik s nimi zmizel v kopulovité budově.

„Divný," poznamenal Bully.

„Copak?" zeptal se Rhodan.

„Vlastně všechno, Perry. Neznámej že tady není? A kde teda je? Na cestách? Trochu nepravděpodobný, ne? Kromě toho jsem si vždycky myslel, že může bejt na několika místech současně."

„O tom nemáme žádné důkazy, Bully. Když Homunkulus říká, že tady jeho pán není, pak tu určitě není."

Bully zavrtěl hlavou a Špičkou pravé boty zamáčkl do žerné kamínek. „Homunkulus může švindlovat stejně jako jeho pán. Nemá prostě chuť se s náma bavit. Je to holt namyšlenej fouňa...".

Vtom se země pod Bullym zvlnila, zvedla se do výšky jednoho metru a prudce se narovnala do původní podoby, takže Bully tvrdě spadl na zem.

Gucky materializoval vedle něj- a chichotal se.

„Já věděl, že tě uslyší! To máš za to, tlouštíku! Vstaň! Každopádně máme důkaz, že nás Homukulus obelhal. Neviditelnej nás pozoruje! Ale kde může trčet?"

„Kdo ti dovolil opustit palubu lodi?" zeptal se mysoba Rhodan. „Proč jsi přišel?"

„Chtěl jsem jen zblízka vidět, Jak se bude Bully tvářit," zapištěl Gucky. „Odkdypak Neznámej na sebe bere podobu zemětřesení?"

„Má tisíce podob," suše konstatoval Rhodan a dodal: „Vraťme se do lodi. S robotem si promluvím později. Neviditelný už jistě ví, s čím jsme za ním přišli, a zdá se, že nám tentokrát nemíní pomáhat."

O tři hodiny později se Betty Toufryová a Išimatsu vrátily. Homunkulus je doprovodil až k hlavnímu vstupu lodi, uklonil se a Šel zase zpátky. Záležitost považoval za ukončenou.

Jistě očekával, že THEODERICH odstartuje a poletí zpátky k Zemi.

Rhodan počkal, až budou mutantky na palubě, a pak řekl Claudrinovi: „Půjdu ještě jednou za Homunkulem, Jefe. Sledujte mě na monitorech. Doprovodí mě jenom Gucky. Jsem zvědav, jak bude Homunkulus reagovat."

* * *

Homunkulus nereagoval nijak.

Seděli v jídelně a Rhodan informoval ostatní: „Robota nijak nerozházelo, když jsem se mu snažil objasnit, že nevěřím na nepřítomnost Nesmrtelného. Tvrdil, že dostal, pouze příkaz připravit buněčnou sprchu a pak nám popřát šťastný let.

„Takže ty jsi přesvědčen, že se Nesmrtelný nechává zapírat?" zeptal se Bully.

,,Přesně tak. Netuším, proč to dělá. Předpokládejme však, že zná naše úmysly. Přesně ví/že chceme navštívit Barkon. Aby mi to nemusel odmítnout, raději dělá, že tu není."

„Jenže co my?" neobvykle tiše se zeptal Claudrin.

,,Neznáme pozicí Barkonu, Jefe," přiznal Rhodan.,,Nemám sebemenší tušení, kde Barkon hledat. Byl jsem na Barkonu sice už dvakrát, ale pokaždé jsem tam letěl na časové'lodi Nesmrtelného. Netuším, jestli je Barkon od Mléčné dráhy deset nebo sto tisíc světelných let daleko. Pátrání naslepo nemá smysl. Počkáme tři dny a pak se uvidí."

* * *

Tak dlouho však nemuseli čekat. Hned následujícího dne se ohlásil Homunkulus se zprávou: „Pán se vrátil, Perry Rho-

dané. Dopřeje ti krátkou schůzku a chce slyšet tvou prosbu. Budeš mě následovat?"

Rhodan jen přikývl a za několik desítek minut už stál v honosném sále a naslouchal. Prohlížel si parkety podlahy.

„Asi osmnácté století," ozval se hlas Neviditelného.

„Správně," odpověděl Rhodan. Pak si všiml obláčku mlhy, který se snesl nad podlahu. „Odpustíš mi vyrušení? Bylo to důležité."

Odpovědí mu byl pobavený smích. Pak následovalo: „Důležité? Co vy Pozemšťané považujete za důležité...! No dobrá, budiž ti odpuštěno. Mluv, co ode mne očekáváš? Homunkulus mi říkal, že jsi odmítl odletět, přestože tvé mutantky obdržely buněčnou sprchu."

„I já ti děkuji, ale nyní bych měl prosbu."

„Mluv, Perry Rhodane!"

Rhodan v krátkosti informoval Nesmrtelného o důvodu svého příletu. Cekal od Barkonidanů odpovědi na otázky, takající .se prastaré minulosti Andromedy.

Nesmrtelný několik vteřin mlčel, ale pak odpověděl: „Ty chceš cestovat na Bárkou? Teď? Ne, Perry Rhodane, musím to odmítnout. Jistě, objevilo se nebezpečí, ale vypořádal ses s ním sám. Zbytek zvládneš i beze mne a bez pomoci Barkonidanů."

„Přišel bych snad, kdybych o tom byl přesvědčen? Ne! My musíme znát počátky všeho... Kromě toho mi Barkonidané kdysi řekli, že budu litovat, že jsem jim pomohl... Co tím mysleli?"

„Žádné nebezpečí, jenom tvou ješitnost. Stane se z tebe nejdůležitější muž Mléčné dráhy, ale jakmile do tvého života vstoupí Barkonidané, dojde ti, jak jsi malý a jak malá je Galaxie. Víc ti toho nemohu říct."

Rhodan sice věděl, že nemá smysl přemlouvat Nesmrtelného, ale nevzdával se.

„Poslouchej, můj nesmrtelný příteli. Tvá paměť je dobrá, proto .si jistě vzpomeneš, že nejsi bez chyby a že můžeš upadnout do nouze. Tenkrát, když jsi byl odmrštěn do Časoprostoru Druufů, byly tvé dny prakticky sečteny. Zapomněl jsi, že jsme ti pomohli? My Pozemšťané jsme za tebe nasadili život!"

„Není to dluh, který jsem už dávno splatil?"

„Takový dluh se nedá splatit!"

„Takže ty za svou tehdejší pomoc požaduješ cestu na Barkon?"

„Je to tvá vina. Nejdříve jsem tě o to poprosil, nyní tě žádám, protože musím."

Nesmrtelný pomlčel deset minut, a pak řekl: „Dobrá, zítra ti dám souřadnice Barkonu."

„Proč teprve zítra?"

„Má to své důvody, ale nesmím ti je sdělit. Nyní se vrať na loď a čekej. Zítra se ti ozvu a oznámím ti pozici. Pak bude záležet na tobě, jestli se toho letu odvážíš či ne. Je spojen s nebezpečím, Pozemšťane. S nebezpečím, které ještě neznáš. V porovnání s ním jsou Posbiové a Laurinové dětskou hrou."

„Nebezpečí? Nějaké nové nebezpečí?"

Ale odpovědi se mu už nedostalo. Mlha rychle vystoupala ke stropu a rozptýlila se.

Perry Rhodan znovu osaměl.

* * *

Strávili klidnou noc, ale nikdo na palubě THEODERICHA nemohl spát. Druhého dne v deset hodin měla být Rhodanova loď připravena ke startu. Byl si jist, že dostane požadované souřadnice. Slovo, které dal Nesmrtelný, platilo.

A taky ano.

Zrovna do velínu vstupoval Bully, když se ozvalo: „Perry Rhodane, přináším ti pozici. Slyšíš mě?" „Naše záznamové přístroje běží, můžeš mluvit." Nesmrtelný opět promluvil, ale tentokrát bylo jeho hlas slyšet jenom v jídelně. Když skončil se souřadnicemi, řekl: „A nyní ti něco prozradím, Perry Rhodane. Něco, co leží skryto v budoucnosti. Díky těmto souřadnicím nejenomže vyřešíš .řadu otázek z minulosti, ale také objevíš nebezpečí, které hrozí již nyní. A ještě něco. Moje souřadnice se vztahují k bodu mezi naší Galaxií a Andromedou ve vzdálenosti tři sta třiceti'tisíc světelných let od okraje naší Galaxie." Rhodan zbledl, ale jeho hlas zněl pevně, když odpověděl: „No a?" Odpovědí mu byl smích, který bylo slyšet po celé lodi. Pak rázem zavládlo ticho.

* * *

THEODERICH prolétl spirálovitým výběžkem Mléčné dráhy, minul hvězdokupu M 13 a řítil se k okraji Galaxie. Začínalo další velké dobrodružství,

Ve strojovně probíhala debata o rychlosti lodi. Robotik Van Moders v duchu počítal: „Na jeden světelný rok potřebujeme asi tři vteřiny... To je téměř šílené. Jestli to THEODERICH vydrží, pak bychom už doletěli i k mlhovině Andromedy."

Major Slide Nacro se zasmál.

„To byste musel trochu jinak počítat, pane kolego. Až k mlhovině to je více než dvě miliardy světelných let - tedy Šest a půl miliónů vteřin, takže přesně sto deset tisíc minut nebo sedmdesát Šest dm.. S přestávkami bychom byli na cestách více než sto dní."

„Chcete tím naznačit, že poletíme ještě rychleji?" „Urazíme zhruba třicet tisíc světelných let denně." „Takže poletíme jedenáct dní k cíli a urazíme asi.sedminu vzdálenosti k Andromedě."

* * *

Rhodan se probudil z bezesného spánku, občerstvil se a spěchal do velínu, kde první důstojník Reg Thomas právě předával velení Jefemu Claudrinovi.

Rhodan byl spokojen. Let zatím probíhal bez problémů,a přesně podle očekávání. Pokud vydrží pohonné agregáty tak dlouhodobou zátěž, nemělo by se nic stát... A najdou Bárkou.

Náhle měl Rhodan znovu nepříjemný pocit, že slyší chechot Nesmrtelného. Takže on nevěděl, že by Rhodan dospěl ke svému cíli...

„Nesmysl!" řekl nahlas Rhodan a pak poněkud rozpačitě dodal směrem k užaslému Claudrinovi: „Musel jsem přemýšlet nahlas, z toho si nic nedělejte, Jefe. Myslím, že bude na Čase, abychom se prostě svěřili našemu starému dobrému THEODERICHU a nepřemýšleli o hloupostech."

„Přesně tak, pane," pevným hlasem odvětil Claudrin.

O dvě hodiny později opět vklouzli do absorbčního pole a letěli dál lineárním letem. Hodiny se řadily ke dnům, *a díly* zase do týdne.

Po dalších třech dnech se přiblížili k pozici, kterou jim udal Nesmrtelný. Rhodan nepočítal s překvapeními.

Důvěřoval Nesmrtelnému.

Mutanti však byli přesto uvedeni do stavu bojové pohotovosti - spíše se ale jednalo o rutinní záležitost. I zbraňová stanoviště lodi byla plně obsazena.

Ještě jedna letová perioda a měl se objevit Barkon.

* * *.

Čas plynul neskutečně pomalu. THEODERICH se řítil vesmírem prostou rychlostí světla. Obrázek na monitorech se za uplynulých jedenáct dní značně změnil.

Mléčná, dráha se proměnila v protáhlou čočku, jejíž průměr činil zhruba osmnáct stupňů. V protějším směru se zvětšila mlhovina Andromedy a byla už opticky velká asi jako Měsíc - a stejně svítivá. Všechny ostatní světelné body představovaly jednotlivé galaxie, mnohem větší než mateřská Mléčná dráha, nicméně nekonečně daleké.

Náhle Rhodana ze zasnění vytrhlo bzučení telekomu. Okamžitě se ozval.

„Tady Rhodan." -

„Tady velitel lodi, pane. Za pět minut zahajujeme poslední letovou periodu na vzdálenost tří tisíc světelných let. Podle našich propočtů tam už musí být náš cíl. Dosavadní zaměření bylo bezvýsledné."

„V pořádku, Claudrine, jdu za vámi do velínu. Vyhlaste pohotovost celé posádce."

Rhodan přerušil spojení.

* * *

Po sto třetí letové periodě vklouzl THEODERICH zpátky do normálního prostoru.

Nervy členů posádky byly napnuté k prasknutí, protože všichni věděli, co všechno může na následujících minutách nebo hodinách záviset. -

Vůdčí osobnosti se shromáždily ve velínu. Perry Rhodan nespouštěl z očí důstojníka, který obsluhoval zaměřovači pří-

stroje. Čekal na nějakou reakci. Pokud byl Bárkou někde v okruhu padesáti světelných let, najdou ho hned.

„Možná, že Barkon zrychlil, aniž by o tom Nesmrtelnej věděl," poznamenal Bully.

„Ten ví všechno!" zapištěl Gucky, který jako obvykle ležel na pohovce. „Rád bych věděl, co neví."

„Správně," přikývl Rhodan, aniž by se na Bullyho nebo na Guckyho podíval. „Jsem přesvědčen, že souřadnice souhlasí a že Barkon najdeme." <

Jefe Claudrin nespouštěl oči z kontrolních přístrojů. „Anebo něco jiného," dodal.

Překvapeně na něj pohlédli.

„Co tím myslíte, commodore?" zeptal se Rhodan.

Claudrin pokrčil rameny. .

„Já... Jenom tak."

„To není uspokojivá odpověď," namítl Rhodan. „Jak jste dospěl k domněnce, že by nám Nesmrtelný nemusel dát souřadnice Barkonu, ale něčeho jiného...?"

„Mám takový divný pocit...," začal Claudrin. „Nelíbil se mi ten jeho smích. Už tehdy jsem si říkal, že asi zase žertuje-"

„V klidu vyčkejme," požádal ho Rhodan, aniž by z toho byl nervózní. „Naše přístroje pátrají. Může trvat celé hodiny, než něco najdeme. Teprve až si budeme absolutně jisti, že jsme tu v úplné prázdnotě, můžeme začít vyslovovat domněnky. Co by z toho Nesmrtelný měl, kdyby nás poslal prakticky do pustiny? Nic! Takže je to nelogické. On nedělá nic bezdůvodně'

Claudria chtěl něco namítnout, ale zavřel ústa. Rhodan pokrčil rameny a namířil, si to mezi zaměřovače. Vedoucí důstojník ho viděl přicházet, a tak řekl: „Žádné vět-

ší nebeské těleso, pane. Vesmír je prakticky prázdný. Pátrání pokračuje."

Rhodan přikývl, ale neodpovídal. Věděl, že tyhle věcí trvají.

Čekali.

„Pořád ještě nic?" netrpělivě se do ticha ozval Bully.„Už tady'prostojím důlek a..."

Důstojník u zaměřovačích přístrojů sebou trhl. Na jednom monitoru se objevil drobný světelný bod a zhasl.

Rhodan si oddechl.

„Určit hodnoty," přikázal. Netrpělivě čekal.

Z počítače přicházely hodnoty a důstojník Četl: „Vzdálenost jeden tisíc dva celé, sedm světelných let."

Po krátké odmlce pokračoval: „Těleso má průměr osm set padesát kilometrů."

Rhodan se předklonil. Oči měl podivně úzké.

„Zopakujte to, prosím..."

„Průměr osm set padesát kilometrů, pane."

„Omyl je vyloučen?" . . '

„Vyloučen, pane."

Rhodan se opět uvelebil v křesle. Na vteřinu vypadal nejenom překvapeně, nýbrž i bezradně. Pohlédl na Claudrina.

„Vaše tušení se patrně prokázalo, commodore. Osm set padesát kilometrů - to přece nemůže být Barkon! Hm.-.." Obrátil se znovu na důstojníka u zaměřovačích přístrojů. **„**Co dál? Hmotnost, složení?"

„Složení jako meteorit. Těžké kovy, ale..."

„Ale?"

„To je divné!' kroutil důstojník hlavou, jako by nemohl pochopit, co mu jeho přístroje hlásí. „Poslechněte si údaje o hmotnosti, pane: dva celé, tři desetiny miliónů tun!"

„Pěknej drobeček!" přikývl Bully a přistoupil blíže. „Taky si myslím..."

„Že je těžký?" zavrtěl hlavou Rhodan. „To si nemyslím, ba právě naopak! Při takovém průměru by měl tento objekt správně vážit nejméně dva triliony tun. Tady něco nesedí..."

„Takže těleso, které je složeno z těžkých kovů, ale má nízkou hmotnost," shrnul informace plukovník Reg Thomas. „Existuje nějaké rozumné vysvětlení?"

„Jedno by bylo," odpověděl Rhodan a tajemně se usmál, „Ovsem je to jenom domněnka, a na ty já mám svůj názor. Claudrine, naberte kurz k tomu planetoidu. Zajímá mě, co tady v propasti mezi galaxiemi pohledává."

Nikdo nic nenamítal. Dokonce i Bully mlčel, což jasně naznačovalo, že je otřesen.

* * *

THEODERÍCH se vynořil zpátky, do normálního prostoru a zorientoval se. Planetoid byl jenom několik světelných minut daleko. Objevil se na monitorech energetického zaměření.

O půl hodiny později se THEODERICH přizpůsobil jeho rychlosti, kterou padal směrem ke Galaxií.

Muži ve velínu napjatě pozorovali přístroje.

Planetoid neměl podobu koule, byl nepravidelně tvarován. Povrch měl tmavý a jen mírně se lišil od temného pozadí vesmírného prostoru.

Reflektory THEODERICHA se rozzářily a vynesly neznámý svět do světla. Loď pomalu plula nad povrchem planetoidu.

Nemohlo být pochyb, že se jedná o přirozené vesmírné tě-

lese, nikoliv o umělý objekt. Na to byl planetoid příliš velký. Pouhým okem na něm nebylo vidět žádný život. Povrch
sestával z holé skály, špičatých hřebenů a propastí, které nemyty příliš hluboké.

Planetoid neměl ani špetku atmosféry.

V pozorovací kopuli se shromáždili mutanti. Přesně jako ostatní se soustředili na objevenou planetku. John Marshall s nimi tentokrát nebyl. Zůstal s Rhodanem ve velínu a udržoval telepatické spojení s Guckym pro případ, že by se něco stalo. . „Slyšíš, Gucky?" '

Myšob zachytil Marshallův impulz a odpověděl: „Neslyším, ale rozumím ti. Co je?"

'„Rádi bychom věděli, jestli jste zachytili nějaké impulzy. Planetoid sice vypadá mrtvé, ale máme své. pochybností."

Gucky vypadal překvapeně.

„Pochybnosti? Jak to myslíš? I šlépěj přece vidí, že tady na ty hromadě kamení nic nežije. Ne, žádný myšlenkový impulzy, můžu tě uklidnit. A co ty?"

„Ani já nic. Díky, Gucky. Zůstaň na příjmu. Dávejte pozor. Naše pochyby nejsou vycucané z prstu."

„A odkud teda?" zeptal se Gucky, ale nedostal odpověď. Pokrčil rameny a přicupital k Betty Toufryové, která byla tele-patkou jako on. „Co tím Marshall myslel?"

„Nevím, prcku. Ale byl to rozkaz, takže ho provedeme. Já musím přiznat, že jsem zatím nezachytila ani Jeden jediný impulz. Odkud by taky měl přijít?" řekla a ukázala před sebe. **„**Z té pustiny?"

Netrvalo dlouho a Rhodan přikázal commodoru Claudrinovi, aby na planetoidu přistál. Tím zahájil jedno z nejpodiv-

nějších a nejnebezpečnějších dobrodružství, jaké kdy lidstvo zažilo.
-

* * *

Přistání THEODERICHA nikdo nepocítil. Obří křižník měkce dosedl.

Rhodan stál ve velínu a přimhouřenýma očima zíral na monitory, na kterých se zřetelně odráželo okolí vlajkové lodi. Mnoho toho však vidět nebylo. '

„Vypadá to na mrtvěj svět," zašeptal Bully, přičemž nebylo zřejmé, proč mluví tak tiše. „Myslíš, že-tu najdeme nějaký upozornění, kde jsou Barkonidani?"

í,Možná tu žádná souvislost není, ale bezdůvodně nám Nesmrtelný souřadnice tohoto planetoidu nedal," odpověděl stejně tiše Rhodan. „Dobrá, tam venku podle všeho není žádný život, ale stejně tu musí být něco, na co jsme se měli podívat. Malá přitažlivost planetoidu není vůbec v žádném poměru k jeho velikosti. Říkej si co chceš, Bully, ale nemohu se zbavit pocitu, že nás čeká překvapení."

Rhodan netušil, jakou má pravdu. Bully jeho mínění nesdílel.

„Jaký překvapení?" zeptal se. „Osamělej asteroid, to je všechno. Podle směru, kterým se pohybuje, přichází z mlhoviny Andromedy a je složenej ze stejnejch prvků, který známe z vlastní Mléčný dráhy. Přistáli jsme na nějaký maličký planetě z mlhoviny Andromedy, ale to je taky všechno, co je na ty věci zvláštního."

„Ale jak se sem dostala?"

„Panebože, jak by se sem dostala?" mávl rukou Bully. „Prostě zabloudila."

Rhodanovi to však nestačilo.

„Rád bych vstoupil na povrch tohoto podivného světa, Bully. Doprovodíš mě?"

„Ty bys, chtěl...?" nechápavě na něj pohlédl Bully, suše polkl a přikývl. „Pochopitelně, že tě doprovodím. Takovou příležitost si nedám ujít, abych jako první člověk položil chodidlo na. kousek Andromedy."

Jefe Claudrin se zatvářil starostlivě.

„Pane, je to příliš riskantní. Neměla by loď nejdříve opustit skupina expertů a..,?"

„Taková skupina nás může doprovázet," přerušil ho Rhodan. „Nevidím žádné nebezpečí. Přesto bych rád, abyste takovou skupinku dal dohromady. Pár důstojníků, strážní a vědci se svými přístroji. THEODER1CH zůstane v bojové pohotovosti. Kromě toho s sebou vezmu pár mutantů. Marshalle, řekněte Guckymu, Cubajovi a Noirovi. Zeny zůstanou na palubě lodi." Kývl na Bullyho. „Za patnáct minut."

Van Moders a Bernd Keller letěli s nimi. Necítili sice svůj úkol jako historický, ale těšili se.

Expedice se shromáždila v jednom z mnoha výstupů z lodi. Všichni měli na sobě obvyklé skafandry se všemi instrumenty a přístroji, včetně energetických paprskometů, přestože planetoid nevypadal, že by něco z toho potřebovali. Pak Rhodan přikázal: „Uzavřít helmy! Vnější vstup se otevře za tři minuty."

* * *

Rhodan stál vpředu a shlížel na mrtvý svět.

Viděli do dálky několika kilometrů, viděli hory, které vytvářely zubatý obraz horizontu. Planetoid se točil kolem své osy jenom velice pomalu,-Blízko obzoru se vznášela Andro-

meda - dlouhé bílé mračno miliard sluncí. Mateřskou Mléčnou dráhu vidět nebylo. Bez reflektorů THEODERICHA by
pravděpodobně viděli jenom do vzdálenosti několika metrů.

Rhodan kývl na Bullyho a odrazil se. Pomalu jako pírko se snášel k povrchu planetoidu,

„Gravitace nižší než na měsících Marsu," oznamoval svým druhům. „Nemusíte zapínat antigrav. Opatrně se pohybujte. Stačí jen o něco více síly a poletíte."

Gucky cosi zabručel a opatrně opustil'vstup lodi. Stačilo sebemenší postrčeni a vznášel by se nad mrtvou krajinou. Muži' opatrně dopadali na povrch planetoidu, žádný z nich nezapínal gravitační pole. Stav beztíže patník největším a nejkrásnějším zážitkům vesmírných letů, který byl srovnatelný pouze se zážitky potápěče pod mořskou hladinou. Byly chvíle, ve kterých si Rhodan vážně v duchu říkal, co mohlo před několika stamiliony let přimět mořské řasy, aby opustily pramoře-a odebraly se na pevninu. Dobrovolně na sebe vzaly zátěž gravitace, kterou dříve neznaly.

Vědci okamžité zahájili práci, zatímco důstojníci rozmístili strážné a vůbec dělali všechno pro bezpečnost expedice. Rhodan, Bully, Van Moders a John Marshall podnikli malý výlet do nejbližšího okolí. Gucky a Ras následovali společně s Noirem skupinku v mírném odstupu. Myšob opět vypnul gravopole a vychutnával stav beztíže.

Už po několika minutách THEODERICH zmizel za nízkým obzorem. Šest mužů a Gucky překonali jediným skokem horské pohoří o délce dvou set metrů a klesli na opačné straně v podhůří.

Když se pak-Perry Rhodan podíval dolů, cosi ho napadlo. Pár. vteřin mu trvalo, než mu došlo, co to je. Pomocí vysílačky se zeptal: „Tam dole - vidíte to,taky?"

Všichni ho slyšeli.

„Já nevidím nic," zabručel Bully a zavrtěl hlavou v helmě. Gucky zaječel: „Čtverec... Nebo se snad pletu? Dole je moc velká tma, tady není žádný světlo."

„Ano, čtverec," rozrušeně potvrzoval Rhodan. „Takže jsem se nemýlil. Zapněte gravopole, ať klesáme trochu rychleji. Mimochodem, už tu není takové temno. Na obzoru se vynořuje naše Mléčná dráha."

Čím více vsak klesali k povrchu planety, tím více se zvětšoval temný čtverec, až nakonec nerozeznávali jeho hranice. Přistáli měkce.

„Je viditelný jenom z určité výšky," vysvětloval Rhodan. „Zdá se, že složení tohoto Čtverce je jiné než skladba okolí. Ještě jednou vystoupám a pokusím se označit hranice. Možná, že tu něco najdeme. Počkejte."

Zapnul své gravopole a lehce se odrazil. Stoupal do výšky téměř kolmo. Přitom řekl: „Ano - znovu to vidím. Strana čtverce má asi deset metrů. Stojíte přesně uprostřed. Jděte pět metrů stranou a pokuste,se najít okraj. Ostatní kámen je temnější. Vsadím se, že tento čtverec není přirozeného původu." , Znovu začal klesat.

Gucky se pohyboval velice opatrně. Když dospěl k místu, které mu Rhodan určil, zastavil se a kroutil hlavou.

„Nevidím žádnej rozdíl, anebo jsem barvoslepej."

Rhodan měl ještě čas. Zatímco klesal, nadirigoval své lidi tak, aby čtyři z nich stáli přesné v rozích Čtverce. Potom přistál deset metrů stranou a spěchal k nim. , Teprve nyní objevovali sotva viditelné rozdíly. Barva skály se měnila, ale druh materiálu pravděpodobné ne.

„Je to divné," zamyslel se Van Moders. „Neumím si'to vysvětlit. Náhoda to asi nebude."

„Tohle nikdy nebývá náhoda," poznamenal Rhodan. „Můžeme se pouze domnívat, že tento planetoid býval před dávnými a dávnými časy, když se ještě nacházel v mlhovině Andromedy, obýván. Tady v tomto místě možná stála nějaká budova nebo něco takového. Ale zmizela."

„Možná by tady byli něco platní geologové," mínil Bully.'

Gucky dřepěl přesné uprostřed Čtverce a pokyvoval hlavou.

„Bully má pravdu, ale já bych se mohl pokusit o teleportaci."

„Do neznámé hlubiny... Přeskočilo ti?" zavrtěl hlavou Rhodan. „To ti zakazuji/'

„No tak dobře, takže nic!" zavrčel Gucky a stoupal vzhůru jako raketa. „Pro mě za mě já už se o to'nestarám. Jdete se mnou?"—

„Kam?" chtěl vědět Ras Čubaj.

„Zpátky na loď. Co tady? Skály, pravěký skály, pár hor a divnej čtvereček' Nic moc."

Pochopitelně, že to nemyslel vážně.

Vtom se v helmových přijímačích ozval hlas Jefeho Claudrina a překřičel všechny ostatní.

„.-. volám Perryho Rhodana! Volám Perryho Rhodana! Hlaste se prosím, pane! Je to naléhavé!"

„Co se děje, Claudrine?" • '

„Kde jste, pane? Z lodi vás nevidím. Odborníci tvrdí, že jste s ostatními někde za horami."

„Ano, našli jsme tu něco velice zajímavého..." •

„Musíte se okamžitě vrátit na loď, pane. Tady něco nesedí a myslím si, že se nacházíte v nebezpečí."

„Nebezpečí?" podivil se Rhodan. Gucky rychle přispěchal a přistál na Čtverci. „Jaké nebezpečí?"

„To já nevím. Neumím vám to tak rychle, vysvětlit, pane. Několik lidí si najednou začalo stěžovat na únavu a bolesti hlavy."

„Mám spojení se všemi příslušníky expedice a o tomhle nic nevím." ' . ...

„Na lodi, pane! Symptomy se objevují na lodi!"

Rhodan už nekladl žádné otázky.

„Přijdeme okamžitě, Claudrine! Ať se všichni vrátí na palubu. Vyhlaste poplach pro THEODERICH! Budu s vámi ve stálém spojení. A okamžitě mi hlaste,, kdyby se stalo něco nenormálního - sebemenší maličkost."

„V pořádku, pane."

- Rhodan slyšel, jak Claudrin vydává rozkazy. Pak kývl na své průvodce. „Tak jste slyšeli, že se něco děje. Může se jednat o docela obyčejnou nemoc následkem dlouhého setrvání v poloprostoru, co já vím. Ovšem může to mít také jiné, nám neznámé příčiny." Ukázal pod sebe. „Třeba za to může tenhle čtverec. Třeba mě z něj taky začne bolet hlava."

Odrazili se a vraceli se ve směru, odkud sem přišli.

* * *

Sotva se za nimi zavřely vstupy na vlajkovou loď, do komory začal proudit vzduch a členové expedice mohli otevřít přilby.

„Skafandry si ještě nesvlékneme," řekl Rhodan a vykročil. Měl najednou velice naspěch, aby se dostal do velínu. „Bully a Marshalle, vy půjdete se mnou. Gucky, ty počkáš u mutantů."

„Mě taky bolí hlava," prohlásil najednou Gucky.

Rhodan se zastavil a zkoumavě na něj pohlédl.

„Není to legrace?" , '

„To tedy není. Mám pocit, jako by mi někdo vysával morek z kosti. Bolí mě hlava a kolena mám

jako z másla."

Rhodan přimhouřil oči.

„Bully, a co ty? Cítíš něco?"

Ale Bully necítil nic zvláštního.

Rhodana to přesto neuklidnilo. Nebral ohledy na své průvodce, rozběhl se, naskočil do nejbližšího výtahu a pospíchal do velínu.

Měl pocit, jako by kdesi v hlubinách podvědomí slyšel posměšný chechot Nesmrtelného. .

Osamělý planetoid, tajemný čtverec...

Tady něco nesedělo!

A pak, ještě než dorazil do velínu, pocítil olověnou únavu v kostech a nepříjemnou bolest hlavy. -

* .'* .*

Na ošetřovně THEODERICHA se hromadila hlášení a dotazy. Brazo Alkher, který sloužil jako strážní důstojník, byl Claudrinem určen, aby všechny případy záhadného onemocnění okamžitě hlásil do velínu, kde se sestavovala listina nemocných. Jakmile vstoupil Rhodan a tázavé na Claudrina pohlédl, ukázal mu listinu se třemi stovkami jmen.

„Bolesti hlavy a únava," sděloval a krčil rameny. „Lékaři nemají žádné vysvětlení. Vypadá to na skutečnou epidemii. Zvláštní na tom je pouze to, že lidé, kteří se nacházeli mimo palubu lodi, onemocněli později. Zdaleka ne všichni příslušníci mužstva jsou nemocní."

„Ale já to také cítím, Claudrine," řekl Rhodan. „V mém životě nebylo mnoho dní, kdy mě bolela hlava. A kolena se mi taky obvykle nepodlamovala. Nyní však ano. Tohle je věc pro naše lékaře. Já sám bych se raději staral, co se děje mimo palubu lodi. Kde je první důstojník?"

„Ve zbrojové centrále, pane. Co myslíte tím mimo loď? Co

by tam mohlo být? Planetoid je,přece neobydlený. Nebo se snad mýlím?"

Rhodan ho informoval o tajemném čtverci a uzavřel debatu: „Sice to vypadá, jako by planetoid nebyl obydlen, ale mne jen tak něco nepřekvapí. Vesmír je plný zázraků a zdánlivých nemožností. Hlavně si nemyslete, že naši lidé mají bolesti hlavy Čistě náhodou. Za tím něco vězí - něco, co předtím, na začátku dlouhé cesty, na palubě nebylo. Musíme zjistit, co to je. Pokud to ale přišlo na palubu tady, pak to bylo předtím na planetoidu."

„Tomu nerozumím, pane. Vždyť jsme si přece ničeho podezřelého nevšimli."

„Lauriny jsme také objevili teprve až když bylo málem pozdě, protože jsou pro nás neviditelní. Tady to může být klidně něco podobného. Takže mě najdete ve zbrojové centrále u Thomase. Zavolejte mi, jakmile by došlo k nějakým změnám. Marshalle, vy půjdete se mnou. Bully zůstane tady."

Bullymu to nevadilo. Padl do křesla a protáhl se. Měl nohy jako z olova.

Plukovník Thomas, vysoký blonďák, známý svou odvahou, podle předpisu zasalutoval, sotva Rhodan s Marshallem vstoupili do jeho centrály. Odtud byly řízeny všechny energetické zbraně a těžká děla.

„Jak se cítíte?" zeptal se Rhodan a ignoroval přitom bolest v pravém spánku. „Je vám špatně, nebo máte problémy fyzického druhu?"

První důstojník zavrtěl hlavou.

„Proč, pane? Cítím se dobře."

„Všiml jste si něčeho podezřelého na povrchu planetoidu?"

„Ne, pane."

Rhodan se kousl do spodního rtu, aby zakryl zklamání. Co vlastně .čekal?

„Kdyby se na planetoidu něco ukázalo, plukovníku - je jedno, co to bude - zahajte proti tomu palbu! Rozuměl jste? Nemusíte se mě na nic ptát, tohle je rozkaz k palbě. Jasné?"

„Zcela jasné, pane," odpověděl Reg Thomas, aniž by hnul brvou. .

Rhodan se pousmál a okamžitě zvážněl.

„Nelamte si kvůli tomu hlavu, plukovníku. Nedokážu vám zodpovědět ani jednu otázku, kterou byste mi jistě rád položil. Jsou to všechno jednom dohady. Ale na palubě THEODERICHA se každý cítil dobře, a najednou je po přistání na planetoidu spousta lidi nějak podivně nemocných. Zhruba každý pátý muž."

„Pane, a nemůže za to naše kuchyně?"

„Ne, to bohužel ne. Lékaři to potvrdili. Zásobování je naprosto v pořádku. Kromě toho symptomy nemoci nemají nic společného s podrážděním žaludku. Její příčina je nám zatím neznámá, ale trávící orgány to nejsou."

„Ano, ale pak..."

„Právě!" kývl Rhodan a jediným pohledem se přesvědčil, že všechny zbraně jsou připraveny k palbě. Cítil hrozící nebezpečí, ale netušil, odkud se blíží a jak vypadá. „Planetoid! Možná bychom měli okamžitě odstartovat a zmizet, ale nevyřešená hádanka by mne zneklidňovala víc než všechna nebezpečí. Nesmrtelný nás sem poslal - proč? Musel mít přece nějaký důvod!"

Plukovník Thomas mlčel. Trpělivě čekal před centrální řídicí soustavou svých zbraní. Vůdčí důstojníci v pozadí na něj jako by zapomněli. John Marshall náhle řekl: „Dokonce one-

mocněli i první mutanti, pane. Guckymu se však už daří lépe. Snad už překonal krizi."

„Jakou krizi?" zeptal se Rhodan. „Jenom při normálním onemocnění může dojít k nějaké podobné krizi, ovšem tohle není nemoc, tohle je útok. Samozřejmě, je to útok! Jsem o tom pevně přesvědčen."

. „Útok?" podivil se Thomas. Marshall na Rhodana nechápavé hleděl. „A kdo je protivník?"

„To bych také rád věděl, plukovníku," odpověděl Rhodan. Obrátil se že půjde, ale ve východu se zastavil. „Vy víte, co máte udělat. Kdokoli je protivníkem, už proti nám zahájil bitvu. Tím pádem máme právo použít naše zbraně. Hodně štěstí, Thomasi."

Venku na chodbě se ho Marshall zeptal: „Jste přesvědčen o tom co říkáte, šéfe? Vážně věříte útoku nějaké bytosti, která se zabydlela na planetoidu? Pak bychom si jí přece museli nějak všimnout, ale to se nestalo. Vědci konstatovali, že tu žádný život není možný a..."

Marshalla přerušily zvuky sirén. Zároveň naplnil loď Claudrinův dunivý hlas. „Kde trčíte, pane Rhodane?"

Rhodan se rozběhl k nejbližšímu interkomu. Zmáčkl tlačítko a spojil se s velínem.

„Co je, Claudrine? Proč tak křičíte?"

„Zaplaťbůh, pane! Honem sem pojďte! Na; zaměřovačích monitorech je něco vidět!"

„Něco?" napjatě se zeptal Rhodan. „Ale co?"

„Nedá se to popsat. Okamžitě přijďte! Je to tajuplné, neskutečné, až strašidelné. Člověk by řekl, že to nemůže být pravda. Vypadají opravdu jako strašidla."

Rhodan neodpovídal. Aniž by zmáčkl tlačítko, spěchal k výtahu. Marshall měl co dělat, aby mu stačil.

Ve velínu se přítomní důstojníci mačkali před monitory, ale okamžitě udělali místo, jakmile spatřili Rhodana. Ten přistoupil k zaměřovacím monitorům a zahleděl se na ně.

Planetoid nebylo vidět, vesmír byl tmavý a tím pádem neviditelný. Ale na monitorech se pohybovalo něco jiného. Pohybovalo se to s tanečnickou lehkostí. Vznášelo se to, stoupalo to do výšky, pak to zase padalo, vzdalovalo se to a přibližovalo se to. Bylo to průhledné jako záclona, mělo to nejrůznější tvary, které se neustále proměňovaly.

Hrozilo to! ,

„Palte, plukovníku! Palte podle souřadnic ze zaměřovači centrály. Ta věc na nás útočí!"

Thomas „strašidlo" neviděl. Zaměřovači důstojníci odeslali do zbraňové centrály souřadnice. Uběhlo ještě zhruba třicet vteřin, než se rozzářily první energetické záblesky ze zbraní proti armádě tančících strašidel.

Na normálních monitorech bylo paprsky smrti zřetelné vidět. Pozorovatelům se ukazoval neobvyklý, fenomén, protože rozzářené paprsky energie najednou narážely proti jakési neviditelné stěně, která je polykala. Jenom několik málo paprsků dorazilo o sto metrů dál na povrch planetoidu a vytrhávalo ve skále krátery.

Na zaměřovačích monitorech bylo vidět, jak se tančící strašidla vůbec nepokoušejí uhýbat energetické palbě. Spíše to vypadalo, jako by paprsky dokonce vyhledávala a koupala se v nich. Jakmile energetický zbraňový paprsek zasáhl některé z těchto bizarně zformovaných stvoření, zhasl. Vypadalo to, jako by neznámá bytost veškerou energii spolkla.

Rhodan s ostatními pozoroval nevysvětlitelné divadlo, které se jim nabízelo. Nic nechápal. Nemohlo existovat nic, co by dokázalo vzdorovat takové sile.

Z**e** zbraňové centrály se ozval plukovník Thomas: „Už je také vidím! Zbarvují se a zviditelňují. Panebože, to přece není možné, aby přežili všechnu tuhle palbu...!"

Nyní to byly růžové koule, válce, čtverce a jiné geometrické figury, které tančily kolem lodi a vypadalo to, že Čím více -energie do sebe nabraly, tím více se zbarvovaly. Některé byly už docela sytě rudé a připomínaly oživlé plameny.

„Palbu zastavit!" křikl náhle Rhodan. Reg Thomas okamžitě uposlechl jeho rozkaz, jako by na něj už čekal. Energetické záblesky zhasly, ale žlutorudá strašidla zůstávala. Pořád zůstávala kolem lodi a stále více se přibližovala. Na zaměřovačích monitorech bylo nyní vidět, že některá z nich nenabrala žádnou energii.

Z planetoidu jich vycházelo stále více.

„Energetické bytosti!" zašeptal vyděšený Van Moders. „Pro nás nepochopitelná podoba života, která se živí energií. Nemáme proti ní žádnou zbraň. Jakmile proti nim začneme střílet, jenom je posílíme. Musíme okamžitě odstartovat/jinak jsme ztraceni!"

Rhodan dávno pochopil, jakému druhu podivných bytostí se dostali do spárů. Ale nebezpečí se mu nezdálo zatím tak velké, jaké viděl robotik. Pak si však znovu vzpomněl na nemocné členy posádky. **Ze** by už některé energetické bytosti, pronikly na palubu lodi?

Přistoupil k Jefemu Claudrinovi.

„Rychlý start!"

Claudrin okamžitě uposlechl. Jeho ruce dopadly na ovládací panel, agregáty lodi zavyly a THEODERICH se odlepil od planetoidu. Nebo si to všichni mysleli. Claudrin sice pohnul pákou, ale nic se nestalo.

Rhodan zíral na Claudrinovu dlaň, jako by tomu nevěřil.

Nejmocnější vlajková loď Sluneční flotily byla poražena směšným planetoidem! To bylo přece vyloučeno! „Maximální sílu, Claudrine! Nejvyšší zrychlení!" Pohonné agregáty opět zavyly, ale pak se mocné vytí strojů proměnilo ve slabé bzučení, které bylo stále tišší a tišší, až nakonec úplně ztichlo. Červená strašidla jako' by se jim svým tancem vysmívala a neustále se přibližovala k lodi tak, až ji zahalovala.

To byl závěrečný útok. Ze strojovny přišlo první volání o pomoc.

„Příkon energie neustála klesá! Všude rudá mlha! Přepadli strojovnu.'"

To byl zoufalý hlas kapitána Brazo Alkhera, který mezitím opustil ošetřovnu a vrátil se do strojovny, protože tam bylo zapotřebí každého muže.

Rhodanovi se roztřásly ruce, když řekl: „Vypnout pohonné agregáty, Claudrine! Zastavit veškerou energii! Bylo by hloupé krmit protivníka."

Pak se otočil k interkomu: „Kapitáne Alkhere, jak se daří našim lidem? Utočí na ně nepřítel?"

„Zatím ne, pane. Strašidla mizí v agregátech."

„S reaktorovou energií si nic nepočnou," domníval se Rhodan. „Postarejte se, aby neunikala žádná energie. Vypnout světla! Zapnout nouzové osvětlení! Topení omezit na minimum! Stejně tak klimatizaci! Rozuměl jste?"

„Rozumím, pane."

Claudrin mezitím vypnul pohon lodi. Z nitra se neozýval ani hlásek. Kolem lodi pořád poletovala děsivá spousta rudých duchů, ke kterým se vsak přidávalo stále více průhledných „podvyživených" energetických bytostí. Zdálo se, že vycházejí ze škvíry, kterou v krustě malého světa propálily

zbraňové paprsky. Ale. i z jiných míst se blížila neviditelná strašidla.

Z ošetřovny přišlo hlášení, že se počet nemocných rapidně zvyšuje. Několik mužů už bylo tak slabých, že se neudrželi na nohou. ..

V tu chvíli Rhodan věděl, co je to za nemoc. -.

„Energetické bytosti - nestačí jim mechanická energie, zajímají se i o organickou. Vysávají nás!"

Van Moders zbledl.

Rhodan přikývl.

„Ano, jsme ztraceni, pokud neunikneme. Tohle je to nejďábelštější nebezpečí, se kterým jsem se kdy setkal. Vůbec není jasné, zda jsou tyto bytosti našimi nepřáteli."

.„Aspoň to," zavrčel Bully. „Na Zemi taky každým vdechnutím nasáváš tisíce bakterií, které jsou ve tvém těle zničeny, aniž by sis přitom pomyslel něco špatného o bakteriích. Možná že .rudí ďáblové nejsou o nic horší, když nám odebírají naši energii."

„To však nebezpečí nikterak nesnižuje." •

„To je pravda," přiznal Rhodan. „Ale možná, že je to klíč k naší obraně. Nejdříve musíme zjistit, odkud pocházejí. Bydlí v nitru planety? Pod povrchem? Proč, když jim vakuum vesmíru nevadí a když mohou přijímat slabou energii Mléčné dráhy? Proč vycházejí na povrch teprve když přijali impulzy našich strojů - a nás samotných?"

Ve velínu materializoval Gucky. Vypadal unaveně. Několika kroky dorazil k pohovce v koutě, vylezl na ni a posadil se.

„Perry, ty kladeš tolik otázek, že na ně žádnej člověk nedokáže odpovědět. Slyšíš, musíme něco udělat! Nemám chuť se nechat od těch bestií vysát. Lepí se na mě, lezou do mě, jsou všude. Ty sytý se do nás nepouštějí, protože máme pří-

liš málo energie, ale ty hladový jo. Vrhají se na nás v celejch rojích! Musíme odtud pryč, Perry!"

Rhodan vážné naslouchal. Stejně vazným tónem se zeptal:

„Co navrhuješ, Gucky?" •

„Kdybych narazil na potok, jehož voda je otrávená, tak bych kráčel po břehu toho potoka proti proudu tak daleko, až bych našel zdroj jedu. I tyhle energetický strašidla jsou proudem, kterej vychází odněkud z planetoidu. Musíme najít jejich zdroj. Myslím, že zažijeme velký překvapeni."

Rhodan přikývl.

„Myslíš si, že planetoid je dutý? To by vysvětlovalo jeho nízkou hmotnost." "

„Přinejmenším jsou tam obrovský jeskyně. Možná, že jsou přírodního původu, možná taky, Že ne." -

Rhodan na Guckyho pozorné pohlédl.

„Je to nepředstavitelné riziko, pokud bychom nyní chtěli opustit loď. Strašidla..."

„Pojďme jim říkat Luxidové, protože tak krásně svítej," řekl Bully. „Pro mě za mě," kývl Rhodan bez zjevného nadšení. „Mám tedy obavy, že se ti Luxidové na nás vrhnou v celých rojích a že nebudou sžírat jenom naše těla, nýbrž i zařízení naších skafandrů, která obsahují velké množství energie. A jestli pak

naše agregáty venku selžou, jsme vyřízeni a nebudeme mít ani sílu vrátit se sami zpátky na loď." Gucky zavrtěl hlavou.

„Na to jsem už taky myslel," řekl káravě. „Pochopitelně, že půjde jen Ras Cubaj a já, protože jsme teleporteři. Můžeme se kdykoli vrátit do bezpečí, pokud by nám něco hrozilo." „A když ti Luxidové seberou energii pro skok, co potom?" „To si nemyslím. Pátou dimenzí nás nemůžou pronásledovat. Myslím, že bychom to měli risknout."

Rhodan mu položil ruku na rameno.

„Ne beze mě, prcku. Doprovodím vás. Každý si vezmeme dva paprskomety. Možná se nám je jimi podaří odlákat, jako když se hlídacímu psovi hodí syrové, maso."

* * *

Pojem času neznali. Budoucí a minulý čas posuzovali podle toho/jak se cítili-a jaké měli energetické zásoby.

Během posledních tisíciletí se vsak jejich energetické zásoby neustále snižovaly. Jejich domovem byla mlhovina Andromedy.

Jednoho dne tyto podivné bytosti z jiné galaxie jednoduše přišly. Dokázaly si získat prostřednictvím velkého množství energie jejich důvěru a později je také pochytaly- Byly jim vydáni na milost a nemilost.

Shromáždili se ve veliké temné jeskyni. Nebyla tam žádná energie - přesněji řečeno žádná pro ně - nýbrž pouze pro obrovské pohonné agregáty, které tuto jeskyni sunuly nekonečnou nicotou. Tato energie byla izolovaná, uzavřená a nedosažitelná. Strážci ji hlídali tak dlouho, dokud nedošlo k. závadě, která znemožnila manévrování s jeskyní. Strážci zemřeli, protože se jim nedostávalo vzduchu, a navíc zůstali bez potravin.

Jenže bytosti z Andromedy se neživily vzduchem a potravou, jenom energií. Zaútočily proti zásobárnám a zcela je vysály, nicméně zásoby byly omezené. Ne všechny bytosti byly syté.

Podařilo se jim najít jisté východisko, ale to jim příliš nepomohlo. Jeskyně - malý planetoid - se zvolna sunula nekonečnými dálkami intergalaktického prostoru. Galaxie byly příliš daleko, aby mohly dodat dostatek energie.

Andromeda se neustále zmenšovala. Plynula století a tisíciletí. Bytosti slábly. Žily ze světla a nyní se už musely pokoušet přežít v temnotách. Pokud by nepřisel nějaký zázrak, zahynuly by,

Třeba slunce, které by jim Čistě náhodou zkřížilo cestu! To by byla záchrana. Sice by z toho slunce potom zůstalo temné zhaslé těleso, ale oni by mohli přežít další tisíciletí bez úhony,

Ovšem žádné takové slunce se neobjevilo. Vesmír byl prázdný a studený, beze světla, bez tepla, bez energie. Jednou planetoid pronikl silným magnetickým polem, ale tato energie nestačila ke zlepšení fatální situace.

Až pak nakonec přiletěli neznámí se svojí kulovitou lodí.
Taková loď, která křižovala mezi galaxiemi, musela mít spoustu energetických zásob.

Bytosti z Andromedy byly velice opatrné, protože nesměly prozradit svou přítomnost. Zaútočily teprve když to vypadalo, že by loď chtěla odstartovat.

Cizinci reagovali zprvu přívětivě a dopřávali jim spoustu . .životně důležité energie, ovšem potom tento nádherný proud
náhle zmizel. Uzavřeli svou energii a už jí nevydávali; To byl
velice nepřátelský akt.

Třeba jim cizinci nechtěli pomoci. Takže začal útok

proti cizincům samotným.

Měli jenom velíce málo vlastní energie a téměř umírali, jen co jim byla odebrána mizivá část této energie.

Jenže pak se stalo něco velice podivného. Uvnitř planetoidu, kde ještě mnoho tisíc bytostí z Andromedy čekalo na svou hodinu, najednou vzniklo naddimenzionální energetické pole, se kterým se nedalo nic podnikat. Když otřes prostoru odezněl, bytosti z Andromedy už nebyly se svými mrtvými a s mrtvými strážci sami.

Mezi nimi materializovalo Šest cizinců,

Bytosti z Andromedy se proti nim vrhly, neviditelné a plné neukojitelného hladu po životě a energii. Ale byly zklamány. Cizinci na sobě měli ochranné kapsle, které znemožňovaly jakékoliv proniknutí. Byli uzavřeni do energetických Štítů, které vypadaly pětidimenzionálně. Nepoživatelná energie.

Bytosti z Andromedy bezmocně přihlížely, jak cizinci pronikají do jejich říše, 'aniž by si jich všímali.

. *

Gucky a Ras Čubaj skok dobře spočítali.

Vycházeli z předpokladu, že struktura povrchu planetoidu není silnější než pět metrů. Každý teleporter držel za ruku dva muže, aby utvořili nutný tělesný kontakt pro skok.

Rhodan a Van Moders skočili s Guckym, hypnotik André Noir a kapitán Mahaut Sikhra s africkým teleporterem Rasem. Bully zůstal nahoře a pozoroval akci. Udržoval neustálé spojení s Rhodanem a jeho druhy.

Šest příslušníků expedice bylo oblečeno do normálních skafandrů a zároveň i arkonidských bojových obleků. Speciální přepínač proměnil obvyklé energetické ochranné pole do pětidimenzionálního štítu.

Když Rhodan pocítil dematerializaci, kolem něj se setmělo. Pod nohama neměl žádnou zemi a najednou se propadal.

Rychle zapnul infra a objevil deset metrů pod sebou hladkou skálu. „Jejich tu spousta," zvolal vyděšený Van Moders, když světlo jeho infra proniklo bělostným chaosem. „Musejí jich tady být statisíce."

„Jako netopýrů, ale jde z nich větší strach," konstatoval Gucky.

Přistáli na podlaze jeskyně a pozorovali útoky Luxidů. „Mějte zapnuté ochranné štíty," upozorňoval Van Moders,

„Jsou naprosto třídimenzionální. Jsou to vůbec bytosti? Živé bytosti?*'

„V určitém smyslu ano," vázne odpověděl Rhodan. „Už víme, jak různorodý může být život. Mimochodem - tohle/

není skála. My nestojíme na skále. Podlaha je měkká, je to něco jako prach."

Sklonili se a prohlíželi si podlahu pod nohama. Skutečně

byla pokryta silnou vrstvou prachu. Ukázalo se, že je mírně radioaktivní,

„Co to může byt?"

Van Moders ukázal na skupinku Luxidů, která se chovala pasivně. Tyto podivné bytosti stály nebo seděly na podlaze,

, zlehka se pohupovaly sem a tam, zatímco některé už ležely na podlaze a byly všelijak podivně propletené.

„To by mohla byt odpověď," řekl technik a ukázal na skupinku. „Umírají, protože nemají energii. Nás přílet jim dal nadějí. Ovšem zklamání je zabije. Ten bělostný prach —to jsou jejich mrtvoly."

„Mrtvoly - hmota?" zapochyboval Rhodan. „Za života jsou .stvořeni z energie, ale mrtvoly jsou hmotné? Není to neprav-děpodobné?"

„Nemyslím, že jsou složeni z energie, pane. Potřebují sice k životu čistou energii, to je pravda, ale myslím si, že jsou poloorganičtí, že je to nám neznámá podoba života z mlhoviny Andromedy. V okamžiku smrti prodělávají metamorfózu. To je všechno,"

„A já už toho mám dost," zapištěl Gucky a vyplázl na útočící Luxidy jazyk. „Kdybysme všichni měli na sobe bojový obleky, bylo by po problémech. Žádný bolestí hlavy, žádná

slabost, žádný krmení pro tyhlety světlušky. Nemůžou nám ublížit. Jo, já vím, máme málo obleků."

Pak prohledali obrovskou jeskyni a nakonec dospěli k poznání, že celý tento planetoid je vlastně složen z bezpočtu jeskyní, které jsou vzájemně propojeny. To byl správný závěr, nicméně největší překvapení je teprve čekalo.

Byl to Gucky, který učinil tento objev.

Protože jemu od Luxidů nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí, rozdělili se. Zatímco Ras s sebou vzal Andrého Noira a kapitána Sikhru, aby propátrali horní jeskyně, Gucky, Rhodan a Moders se vydali do hlubin planetoidu.

Skočili a materializovali třicet metrů pod povrchem v gigantické jeskyni bez jakékoliv gravitace. Podlaha byla z hladké skály, ale tady už nenašli žádné stopy zemřelých Luxidů.

Nebyli tu ani žádní Živí. Možná, že tu Šlo čistě o náhodu, ale hladká kamenná podlaha mluvila jasnou řečí. Vypadalo to, jako by ji někdo uměle vyhladil.

Zapnuli reflektory.

Silné světlo se odráželo na hladkých stěnách, ale nepřicházeli žádní Luxidové, aby tu vychutnali náhlý přísun energie. Dole to vypadalo mrtvě a opuštěně.

„Támhle naproti je stěna přerušená," konstatoval Gucky. „Něco jako dveře, řekl bych. Mrkneme se tam?"

Rhodan a Van Moders nepouštěli jeho packy a následovali ho.

„Jistěže," rozhodl Rhodan. „O tomhle planetoidu musíme vědět všechno. Nemohu se zbavit pocitu, že jsme narazili na velkou věc - na tajemství, které se týká celé Mléčné dráhy.'"

Pospíšili si.

Nakonec vstoupili do jakési vedlejší místnosti, ale už na jejím pomyslném prahu se zaraženě zastavili. To, co, viděli, bylo

skutečně úžasné, zvláště proto, že na tomto planetoidu nečekali inteligentní život. ,

Ocitli se v gigantické strojní hale.

Pozorovali obrovské generátory, které v celých řadách postávaly mezi stroji neznámého druhu. Celé zařízení však mělo Jasný charakter vesmírného pohonu.

Protože bylo instalováno na planetoidu, dalo se z toho Soudit pouze na jednu věc.

Perry Rhodan to řekl nahlas: .„Tenhle planetoid byl násilně vytržen z nějaké soustavy ve své galaxií a poslán na dalekou cestu. Je dutý, sloužil tím pádem Luxidům za příbytek - možná i za dopravní prostředek. Ovšem nedokážu si představit,

že by tyhle světelné bytostí dokázaly samy vymyslet a postavit takové zařízení."

Gucky pronik] hlouběji do zdánlivého chaosu strojů a pohonných agregátů. Poslouchal Rhodana v helmové vysílačce a nekomentoval ho. Souhlasil. Dorazil mezitím až na konec úzké chodbičky a zastavil se před něčím, co podvědomě hledal.

Překvapením vykřikl.

' Rhodan se vyděsil. „Co je, Gucky? Slyšíš mě? Co se stalo?"

Bez dechu naslouchal.

„Pane jo!" zaječel Gucky. „Pojďte sem honem!" Rhodanovi se ulevilo. Když Gucky takhle nadšeně mluvil, žádné nebezpečí snad nehrozilo. Asi objevil něco, co jím chtěl ukázat. Následovali ho bez dalších potíží po chodbě, ve které před chvilkou zmizel. Pak ho spatřili před sebou. * „A uviděli to i oni.

Šlo o rozlehlou halu s nízkým stropem, oddělenou od strojovny jenom jedinými dveřmi. Okolnost, že na planetě nebyla

žádná atmosféra, tuto místnost udržela ve stavu, v jakém musela být před staletími, možná tisíciletími.

Byly tam mrtvoly. Nekonečně staré mrtvoly. Ležely tam tak, jak je zastihla smrt. Na první pohled připomínaly lidské bytosti, ale hned na druhý pohled bylo znát velké rozdíly ve srovnání s humanoidními životními formami. - Připomínaly téměř dvoumetrové sloupy. Na horním konci hubeného těla měly dlouhý krk s maličkou hlavou velikosti pěsti. Ochablé končetiny, bezbarvé jako celé tělo, připomínaly hady. Dvě ruce, tři nohy a v hlavě tři oči. Nyní už nemohlo být pochyb, že to jsou Laurinové a že to právě oni proměnili planetoid v gigantickou vesmírnou loď, pomocí které chtěli překonat velkou propast prostoru, a času.

Důsledky tohoto poznáni byly děsivé.

„Oni to dokázali!" zamumlal Rhodan a znovu se zahleděl na ošklivý masový hrob nepřátel lidstva. „Laurinům se podařilo pokořit vesmír. Možná, že už před tisíciletími. Naši vědci podle stáří mrtvol urči, kdy se to stalo. Ale proč letěli k Andromedě? Aby tam unesli planetoid a poslali ho k Mléčné dráze? Nešlo to nějak lépe? Levněji?"

Van Moders zavrtěl hlavou.

„Ne bez posádky Luxidů," řekl.

„Co tím myslíte?"

„Laurinové jsou příliš inteligentní, aby dělali něco bezdůvodně. Vy a Posbiové jste jejich smrtelnými nepřáteli. Udě-' láli by všechno, aby Posbie zničili. Umíte si představit lepší prostředek než Luxidy? Bytosti, které existují z energie a polykají ji, jakmile se s ní setkají? Laurinové to správně rozpoznali. Nevím, odkud Luxidové pocházejí, ale určitě ne z naší Galaxie. Takže si je Laurinové vyzvedli v mlhovině Andromedy. Navždy zůstane jejich tajemstvím, jak světelné by-

./

tosti zajali a donutili je zůstat v jeskyních planetoidu, ale každopádně se jim to povedlo. Cestou přestaly fungovat pohonné agregáty, došly potraviny a nebyl vzduch. Laurinové zemřeli. Ovšem Luxidové přežili. Sebrali agregátům veškerou energii, ale nestačilo to. Vyhladověli' a blízko smrti se řítili vesmírem k naší Mléčné dráze. A pak jsme přiletěli my. To

je všechno. Ovšem jenom všechno v tom smyslu, co se týká tohoto planetoidu."

Rhodan se vážně zahleděl na Van Moderse.

„Vy si myslíte, že na cestě může být více takových planetoidu?"

. Technik přikývl.

„Jsem o tom dokonce přesvědčen. Bude to celá flotila takto vypreparovaných planetoidu, naplněných vyhladovělými energetickými bytostmi, které jenom Čekají na to, aby spolykaly slunce, obyvatele slunečních soustav a vesmírné lodě. To je to nejstrašlivější nebezpečí, se kterým jsme se kdy setkali. Laurinové jistě dokáží řídit tyto planetoidy tak, aby nalétly na světy Posbiů. To by pro roboty znamenalo zcela jistě úplnou katastrofu a zánik. A nejlepší na tom je, pane Rhodane, Že Laurinové by potom naprosto v klidu a bez nebezpečí mohli Posbie posbírat, protože by zničili pouze nepřátelskou plazmu. Stroje ne. Zničující bitva bez jakéhokoliv zničujícího efektu. Téměř geniální."

Z paluby THEODERICHA se ohlásil Bully. „To není geniální, to je ďábelský. Van Modersi." Rozhodli se, že se vrátí na palubu vlajkové lodi. Van Moders totiž mezitím řekl, že asi ví, jak by se mohlo podařit opustit tento planetoid a zbavit se nepřátelských Luxidů.

* * *

Plukovník Claudrin zůstal sedět ve svém speciálním křesle. Jeho hlas duněl: „Planetoid jako vesmírná loď - to je fantastické,! Ovšem nezapomínejme, že je to planetoid o průměru zhruba osmi set padesátí kilometrů. Aby s ním někdo, pohnul, na to je zapotřebí velkého množství energie.

Rhodan přikývl.

„Kromě toho už asi také víme, k čemu měl tento planetoid a světelné bytosti Laurinům sloužit. Znamená to však, že i nám hrozí nebezpečí. Nikdo nám nezaručí, že některé z planetoidu, které byly vyslány do mezigalaktického prostoru proti posbiovským světům, jednoduše změní směr a doletí až k Mléčné dráze. Ubránili bychom se vůbec, kdyby Luxidové zaútočili?"

„Tím jsme-se dostali k našemu tématu," vzal si slovo Van Moders, který jen čekal na svou příležitost. „Ocitli jsme se v úzkých. Musíme začít přemýšlet o tom, jak se Luxidů zbavit. Před touto poradou jsem byl s Kellerem u majora Nacra ve strojové centrále. Popovídali jsme si o podstatě Kalupova konvertoru a mě přitom napadla zajímavá věc. Skutečnost, která je natolik obyčejná, že bychom ji normálně vůbec nebrali v potaz."

Rozhlédl se, aby se ujistil, že mu všichni naslouchají, a pak pokračoval: „Jde tedy o obyčejnou záležitost, která je v této situaci mimořádně zajímavá. Jak všichni víte, Kalupovy konvertory utvářejí absorbční pole tím, že spotřebovávají energii, aby vytvořily hyperimpulzy. Tyto impulzy opouštějí normální vesmírný prostor, aby zmizely v hyperprostoru.. Tedy v páté dimenzi. Takže, co z toho plyne, pane Bulle?"

Bully jenom zalapal po dechu. Nic nechápal. Pak však zvolna přikývl, stejné jako Rhodan. Přítomní začali chápat. Jenom Claudrin namítl: „Hlavně aby to vyšlo. Máte v úmyslu

provést moc hezkej experiment, Van Modersi. Můžete nám zaručit, že se přitom nepoškodí pohonné agregáty lodi?"

„Pan Moders bohužel nemůže zaručit nic," přispěchal technikovi na pomoc Rhodan. „Jak by také mohl, commodore? Ale nic jiného nám nezbývá. Podívejte se na monitory- Luxidové na nás neustále dorážejí. Naštěstí se soustřeďují jenom na naše pohonné agregáty, ale i tak už téměř polovina mužstva leží na ošetřovně. Jsme v podstatě ztraceni, pokud něco nepodnikneme. V takové situaci je jedno, jestli nám někdo něco zaručí, nebo pouze něco zkusí. Musíme to prostě zkusit. Uvidí se."

Claudrin tázavě pohlédl na Van Moderse.

„Vycházím prostě z předpokladu," vysvětloval mu robotik, „Že Luxidové jsou třídimenzionální stejně jako my. Živí se Čistou energií, jsou z ní složeni. Pokud se nám podaří přilákat je sacím paprskem a dostat je do konvertorového pole, promění se v hyperimpulzy a zmizejí v hyperprostoru. Jinými slovy řečeno - zbavíme se jich."

„Jak prosté!" uniklo Bullymu a bylo na něm vidět, že mu je líto, že na tak prostou věc nepřisel sám. „Je to jednodušší než je zlikvidovat."

„Správně," přikývl Van Moders. „Napadlo mě to už v útrobách planetoidu, ale pak jsme narazili na ty Lauriny, což nás trochu odlákalo od tématu. Doufejme, Že to teď vyjde. "

„Dobrá," řekl Rhodan. „Myslím, že můžete začít, Van Modersi. Kdy se do toho pustíte?"

„Mluvil jsem s majorem Nacrem. Myslí si, že ne dříve než za tři hodiny. Do té doby se musíme pokusit vylákat všechny Luxidy z jeskyní. Navrhoval bych přenechat to energetickým dělům. Luxidové očividně milují ostřelování."

„Musíme vylákat i ty světelné bytosti, které se už dostaly

na palubu lodi," prohlásil Rhodan. „Snad to skutečně půjde prostřednictvím paprskových děl."

Bylo to dobrodružství, které vypadalo jako hra, ale ve skutečnosti Luxidové představovali smrtelné nebezpečí.

* * *

Energetické ostřelování nebylo marné. Nejenomže vylákalo zbývající Luxidy z jejich úkrytů, ale roztrhalo i krustu planetoidu na mnoha místech a umožnilo jim jednodušší východ na povrch planety. Tajemné bytosti vyplouvaly z nitra planetoidu a v hustých mračnech obklopovaly loď. Předváděly děsivý tanec a jenom příležitostné energetické výstřely jim bránily ve vniknutí na palubu THEODERICHA.

Pak, náhle a nečekané, zářivé blesky zhasly.

Tanec duchů se zarazil.

Rhodan, Van Moders, Bully a Claudrin napjatě sledovali monitory a pozorovali reakci Luxidů. Během několika vteřin se melo ukázat, jestli první část jejich plánu vyjde.

Luxidové se váhavě uvolňovali z mračna a potácivě se blížili k THEODERICHU.

Rhodan kývl na Van Moderse:, ,

Robotik pohlédl na monitor, na kterém sledoval tvář majora Nacrose, a pak řekl: „Teď!" • '

O pár vteřin později se nad povrchem planetoidu rozmihotal sací paprsek - sice ne tak viditelný jako předchozí energetické výboje, ovšem mnohem účinnější.

Luxidové cítili nový energetický zdroj a vrhli se na něj jako vyhladovělí vlci. Skákali do něj v celých rojích. Silný tažný. paprsek je okamžitě zachytil a už nepouštěl. Bezmocná hrouda Luxidů proudila do lodi.

Van Moders znovu kývl na Nacra.

„Zapnout konvertor!"

Venku se zprvu nic nedělo... Saď paprsek nabíral stále více Luxidů a stahoval je do strojové centrály THEODERICHA, kde přistávali na pólech konvertorů a shromažďovali se tam. Když byli takhle zmáčknutí, nezabírali příliš mnoho místa.

Rhodan sledoval monitory spolu s ostatními. Pak řekl:

„Skoro všichni zmizeli. Už jich tu je jenom pár a všichni skáčou do sacího paprsku. Myslím, Že můžete pokračovat."

Van Moders řekl Nacrovi: „Hyperimpulzy!" - •

Konvertor byl zapnut na plný výkon.

Pozorovatelé ve velínu nemohli přesné vědět co se stalo, ale .tušili, kdy hyperimpulzy opouštějí loď.

Luxidové mizeli v hyperprostoru. Nasáti konvertorem v podobě energie už nemohli existovat dál v obvyklé podobě. Vklouzli do páté dimenze a zůstalí tam.

-, Po deseti minutách bylo po všem. Nikde Žádní Luxidové.

Světelný prstenec hyperzařízení zhasl.

Van Moders přikázal vypnutí agregátů.. Rhodan si oddechl a podával robotikovi ruku. „Dokázal jste to a my všichni jsme vám za to vděční. Myslíte, že jsme nyní získali zbraň, pomocí které by se nám podařilo odrazit útok Luxidů například i proti Zemi?"

„Jistě," přikývl Van Moders a stiskl Rhodanovi ruku. „Sestrojíme pouze speciální konvertor se silnými sacími poli." Rhodan kývl.

'

„Jefe Claudrine, nepokusíte se odstartovat? Rád bych se co nejrychleji vrátil do Mléčné dráhy. Kdo ví,, jestli tyto ďábelské planetoidy nejsou už někde u nás."

Gucky se protáhl.

„Já bych si rád ještě v klidu prohlídl ten planetoid."

„Teď ne," řekl Rhodan. „Ted'víme, kdo za tou záležitostí vězí. To bylo pravděpodobně ono, co-nám chtěl Nesmrtelný říct, když nás sem poslal. Svůj původní úkol jsme sice nesplnili, protože jsme nenašli Barkon. Chtěli jsme vědět, jak je to s myslící Plazmou, a namísto toho jsme našli prostředek' Laurinů, určený ke zničení Plazmy. Tím jsme vsak odhalili hlavní zbraň Laurinů a můžeme se připravit na jejich útok. Kromě toho teď už víme, proč se Laurinové momentálně chovají tak pasivně. Chtějí útok proti nám přenechat Luxidům. Vlastně je mi těchto zneužitých bytostí líto."

,,Bytostí?" namítl Claudrin.

„Ano," přikývl Rhodan a hlas mu zněl neobvykle ostře. „Jsou to bytosti, inteligentní stvoření, i když jim nerozumíme. Mají právo žít. Jsou nevinní. Laurinové je zneužili. Budu je ničit pouze tehdy, nenajdeme-li jinou možnost."

Claudrin se odmlčel a zahleděl se na prázdné monitory.

„Tady to máš!" zapištěl Gucky a přicupital k pohovce. „Každej nemůže vypadat jako ty!"

,,Startujeme za půl hodiny," přikázal Rhodan a kývl na Guckyho. „Ty a já mezitím ještě půjdeme na krátkou procházku po planetoidu."

*** * ***

Pohony se rozbzučely. Commodore Claudrin aktivoval nejnižší stupeň zrychlení. THEODERICH se pomalu odlepil od planetoidu a stoupal do vesmíru směrem ke vzdálené Mléčné dráze.

Ošetřovna se vyprázdnila už během první letové periody. Nemocní muži se rychle zotavovali a znovu mohli zaujmout svá stanoviště. Energetické ztráty prostřednictvím Luxidů nezanechaly žádné zdravotní následky.

Zpětný let probíhal stejně bezproblémově jako přílet. Pohonné agregáty pracovaly bezchybně a Andromeda se za zádí lodí neustále zmenšovala.

Pátého dne letu svolal major Slide Nacro konferenci odborníků. i Rhodan by! přítomen. Van Moders .stál bez hnutí vedle něj a tvářil se ustaraně. ' . "

Mluvčím byl Dr. Keller.

„Mým úkolem během této expedice bylo registrovat případná poškození či závady na pohonných agregátech a řádné je prostudovat. Melo být zjištěno, zda lineární pohon vydrží dlouhodobé letové zátěže - kvůli budoucím letům k mlhovině Andromedy. Bohužel vám musím sdělit, že mimořádné zatížení pohonných agregátů lodi nezůstalo bez následků."

Rhodan tázavě pohlédl na Van Moderse. Robotik neznatel-' ně přikývl. Takže už byl informován.

„Není třeba se trápit bolestmi hlavy," pokračoval Keller. „Nejde o velké problémy, ale stejně bych radil, abychom žádné z následujících informací nesdělovali posádce. Pohonné agregáty jsou zčásti natolik vyčerpané, Že budou potřebovat generálku. Tu nelze provádět během letu, takže mohu konstatovat, Že let k Andromedě by za současných okolností znamenal čistou katastrofu."

Rhodan se na něj chvílí díval a pak přikývl.

„Děkuji vám, doktore Kellere. Děkuji za vaše upřímná slova. Ale co další let - domů?"

„Je bezpečný, pane. Katastrofu bychom mohli: očekávat nejdříve za takový milion světelných let. Může k ní dojít i nyní, ovšem je to velice nepravděpodobné. Stejně tak se může stát něco nepředvídaného hned po startu ze Země."

Rhodan na sobě nedával znát zklamání, které cítil.-„Commodoru Claudrinovi vydám odpovídající instrukce,"

řekl klidně. „Vše ostatní nám dodejte písemnou formou, prosím."

THEODERICH měl brzy vklouznout do další lineární letové periody. Andromeda se nadále zmenšovala...

Deset tisíc světelných let od Mléčné dráhy Rhodan navázal hyperspójení s Allanem. Poprvé po téměř čtyřech týdnech znovu slyšel hlas někoho, kdo nedlel na palubě THEODER1CHA.

Atlan neměl nic nového. Rhodan mu poděkoval za informace, ale zatím mu o svém zážitku s Luxidy nic neprozradil.

Byla zahájena poslední letová perioda.

Jakmile THEODERICH vlétl do Mléčné dráhy, ihned nabral kurz k planetě Poutník. Rhodan byl pevné rozhodnut položit Nesmrtelnému několik otázek, ale tentokrát se nemínil spokojit s výmluvami. Ovsem na druhou stranu byl připraven Nesmrtelnému poděkovat za nový lip.

O dva dny později THEODERICH přistál na Poutníku.

*** * ***

Na kosmodromu umělé planety nyní stály dvě nehybné postavy a čekaly na Pozemšťany-

„Ten jeden je Homunkulus," zamumlal Bully. „Ale kdo je ten druhej? Novej robot?"

Rhodan pomalu zavrtěl hlavou.

„Sotva. Myslím, že tentokrát se Nesmrtelný před námi nebude schovávat," řekl a zahleděl se na starce s dlouhým bílým vousem, který stál bez hnutí vedle Homunkula. „Určitě je za tím nějaký úmysl, že na sebe vzal podobu, která bezděky vyvolává sympatie a soucit."

„Ty .myslíš, že to je...?" .'., -

„Je to on," ujišťoval ho Rhodan. „Gucky, zaveďme k němu!

THEODERICH zůstane připraven ke startu. Nezdržíme se dlouho."

Mysob popadl Rhodanovu dlaň, propočítal krátký skok a dematerializoval.

. *

Jakmile Rhodan opět viděl, díval se do očí dobro srdečného starého muže, který nebyl jeho náhlým zjevením nijak

překvapen. Gucky ho pustil a zdrževše svých komentárů.

„Gratulují ti k Šťastnému návratu," řekl měkce stařec. „Jak se ti líbí má nová podoba?"

„Víc než svítící koule anebo mlha," přiznal Rhodan a usmál se. „Děkuji ti za přivítání. Ovšem málem jsme se nevrátili. Tys o tom nebezpečí věděl?"

„Copak bych ti jinak dával ty souřadnice, Rhodane?"

Ukázal holí k lavičce opodál. Rhodan by dal krk za to, že tam před chvilkou ještě nestála. ,

Posadili se. Slunce teple zářilo a mírný vánek si pohrával se starcovým vousem.

.„Klamal jsi, když jsi říkal, že mě posíláš na Barkon." „To jsem nikdy netvrdil. Dal jsem **ti** souřadnice, A řekl

jsem. Že musíš přestát nebezpečí. **Ze** zažiješ překvapení. A to se taky stalo."

„Tys chtěl, abych narazil na Luxidy?"

„Ano, to jsem chtěl. Laurinové je vyslali před desetitisíci let, ale už brzy dorazí do naší Galaxie. Měl jsi to vědět, proto jsem tě poslal k tomu planetoidu. Musel sis sám poradit s nebezpečím - a zvládl jsi to."

„Luxidové pro tebe znamenají hrozbu?"

Starý muž - možná nejmocnější bytost-Galaxie - se podíval Rhodanovi do očí a pak přikývl.

„Ty vis, kdo jsem. Jsem bytost, která vznikla zduchovněním vyhaslé civilizace. Jsem energie, která může podle libosti materializovat. Mou podstatou je energie, a Luxidové energii polykají. Nemohu se jim postavit, protože by mě... sežrali. Kdyby nějaký takový planetoid prolétl ochranným Štítem mé planety, byl bych ztracen."

Přiznání Nesmrtelného na Rhodana hluboce zapůsobilo. Kroutil hlavou.

„Já tomu nevěřím, nechci tomu věřit. Vždyť dokážeš existovat v jiné časové rovině, když chceš. Tmy jsme Luxidy zničili tím, že jsme je poslali do hyperprostoru."

„Já vím, Perry Rhodane. Tvůj let do propasti se tedy vyplatil. Tobě Í mně. Nyní znáš nebezpečí a jsi proti němu vyzbrojen. A já vím, že až to budu jednoho dne potřebovat, najdu v tobě mocného spojence."

Rozhovor se zdál být u konce.

„Ještě něco ti chci říct, příteli. Mezigalaktická propast je zatím ještě pro tebe a tvé přátele příliš hluboká. To už víš. Abyste ji ovládli, potřebujete toho víc než jenom lineární pohon. K Andromedě bys doletěl, ale zpátky už ne. Čas ještě nedozrál..."

„Laurinové to dokázali!"

„Tenkrát — dnes ale už ne. Poslechni mě, Perry Rhodane! Nebuď lehkomyslný. Snad jednoho dne najdeš tu správnou cestu..." Nesmrtelný se zarazil se a zahleděl se na Rhodana, jako by ho chtěl rentgenovat. Potom se rozesmál a zapíchl hůl do země. „Rhodane, Perry Rhodane, snad nechceš..-?" Zmlkl a zvedl ukazováček, aby jím pohrozil. „Máš hloupé nápady, příteli! Chraň se je uskutečnit. Pokud by ses přece jen

někdy dostal k Andromedě, pak věz, že tam Číhají nebezpečí, jaká si ani ve snu nedokážeš představit. Luxidové jsou tím nejmenším z nich! Na Andromedě proti tobě bude celá příroda, protože není tvoje."

Rhodan však kývl rukou.

„Uplyne ještě hodně vody, než se tam odvážíme letět. A až se o to budu chtít pokusit, přijdu si k tobě pro radu."

. Nesmrtelný opět změnil téma.

„Chtěl jsi, abych té poslal k Barkonu. Buď rád, Že jsem to neudělal, protože by to pro tebe a tvou posádku znamenalo jistou smrt. Zabloudili byste totiž nejenom v prostoru, ale i v čase. Takže, Perry Rhodane, jsme si kvit."

„Díky," odpověděl Rhodan prostě.

Starý muž pomalu vstal.

,,Dám ti poslední radu," řekl, když se postavil i Rhodan a oba pomalu vykročili k THEODERÍCHU. „Pokus se okamžitě navázat z Arkonu spojení se světem sta sluncí Posbiů. Varuj Plazmu před Luxidy. Možná, že nedostaneš žádnou odpověď, ale jednoho dne ti Posbiové budou za tvé varování. . vděční. Nikomu však neprozrazuj,,jak se ti podařilo uniknout energetickým bytostem ze Spárů. To musí zůstat tajemstvím - naším tajemstvím!"

Zastavili se.

„Měj se dobré, Perry Rhodane. Budeš se mít dobré, dokud budeš mít přátele. Jednoho dne té možná i já požádám o pomoc."

Zatímco pak Rhodan tiskl starci ruku, cítil, jak se rozplývá... O dvě vteřiny později měl ruku prázdnou. Starý muž zmizel. Místo něj se ve vzduchu vznášela zářivá koule a stoupala k nebi, až na něm zmizela.

* A *

Gonozal Vlil., Imperátor Arkonu, známý také jako Atlan, micky vyslechl Rhodanovu zprávu. „Takže vy jste je nazvali jako Luxidy," zamumlal. „Luxidové..."

„Když přijímají energii, intenzívně září," vysvětloval Rhodan.

„Já vím... Jenom si vzpomínám, jestli se tihle Luxidové už kdysi dávno neobjevili v naší Galaxii. Mám pocit, že ano... Vsak já si jednoho dne vzpomenu..."

„Je velká hyperstanice připravená?"

„Ano, je. Můžu dostat text?"

Vzal do ruky lístek, který mu Rhodan podával. „Dobrá, takže ho desetkrát odvysíláme. Chceš si tu u nás počkat na odpověď?"

„Ne, asi bych musel čekat dlouho. Na Zemi máme důležitější práci. Poletím zpátky. Zavolej mí, kdyby něco. Sděl mi reakci Plazmy. Je to důležité. Musíme ji přesvědčit, že jsme její přátelé. Až se jednoho dne podíváme na Andromedu, chci mít jistotu, že tam budeme mít alespoň jednoho přítele. Na' plazmatické planetě..."

Zatímco hypersignály opouštěly Arkon, THEODERICH odít startoval a nabral kurz k matičce Zemi.

* * *

Let proběhl bez problémů. O několik dní později loď přistála na velkém kosmodromu v Terranii.

Rhodan sestoupil společně s Bullym z paluby a zeptal se ve spojové centrále, jestli už dorazila nějaká zpráva z Arkonu. Negativní odpověď ho nepotěšila, protože alespoň doufal, že dostanou z planety sta sluncí nějaké potvrzení příjmu.

Plazmatický mozek nereagoval. Pravděpodobně se tak stáné, teprve až k němu dorazí Luxidové.

Příštího dne si Rhodan nechal předložit zevrubnou zprávu o stavu pohonných agregátů vlajkové lodi. Podepsal Ji Dr. Keller. Rhodan Ji celou přečetl, podal ji Bullymu a zeptal se:

„Tak co ty na to?"

Bully vzhlédl a tvářil se tak smrtelně vázne, až se Rhodan rozesmál.

-

„Ty se tomu snad eště směješ?" rozčiloval se Bully. „Je to prohra! Pohonný agregáty jsou totálně v háji! Chce to generálku. Teď už bysme nedoletěli ani na Měsíc!"

„Přeháníš, Bully, Jistě, materiál vykazuje únavu, ale jsem přesvědčen, že najdeme prostředky a možnosti, jak tomu v budoucnu zamezit..."

„Jak?" ' - •

„Zkrátíme trasu."

„Cože?"

„Zkrátíme si cestu k Andromedě,"

„Jak to chceš proboha udělat?"

Rhodan se předklonil a odpověděl: „Myslíš si, že to není možné? Před sto lety jsme považovali za nemožnou spoustu veď, které dnes bereme jako docela běžné a normální. Takže, příteli, stejně tak tomu je i se zkrácením trasy k Andromedě. Možná to potrvá ještě několik desítek let, ale jednoho dne to zvládneme. O tom jsem přesvědčen."

s

Bully neodpovídal. Mlčky hleděl na Rhodana. Nakonec přece jen přikývl a* zamumlal: „Možná máš pravdu. Když -už jsme toho dokázali tolik, proč bysme nedokázali doletět i na nějakou směšnou mlhovinku? Že jo? Jednoho dne..."

Rhodan se zahleděl z okna na široké ulice města. Lidé spě-

chali po dopravních pásech do práce**.** Nad jejich hlavami se vznášely beztížné čluny.

„Ano, jednoho dne se o to pokusíme," přikývl Rhodan. „Bude to znamenat začátek nové epochy."

Informační linka zabzučela. Vědecký štáb volal Rhodana k poradě o stavu výzkumu transformačních paprskových děl.

Rhodan si jen vzdychl.

Další všední den začal...